

ligeberettigede Stilling. Udnævnelser af dette Høi- og Løvsministerium synes os derfor uopsættelig, og vi haabe ogsaa, at det ikke vil undgaa Kongens og hans Cabinets ophøiede Dømmeme, hvormed det beroer paa Valget af Personlighederne, hvilket Værd denne Garantie skal have, saavel for de udenlandske Magter som for de paagjældende Landsdeles Befolkning.

I Valget af „Personligheder“ altsaa. — Der er mange Personligheder at vælge imellem i de Landsdele, hvori Rigsdagen ikke er raadende, og hvori der ikke spirer et saa rigt Stof som her til at besætte Cabinetet med, var det anden Sag; men vi have der ikke mange Personligheder, vi have altid seet, at vi have været i en stor Forlegenhed i saa Henseende; og kaste vi ikke Magten over paa de Hænder, som maae betragtes som de saa at siges for Diebliffet eneberechtigede Personligheder, og giue vi dem ikke en meget stor, maaffee afgjørende Indflydelse paa vore Sagers Afgjørelse, ved ikke at støtte den Deel af Ministeriet, som nærmest staaer paa vor Side? Vi kunne maaffee gjøre Meget til at stille os ved det, vi have; men jeg spørger: er der Nogen i denne Sal, som kan stikke os det, vi faae? Men siger man: Ja, saa brydes vi med Modstanden, indtil vi faae det, vi vil have; men hvad brydes vi med? Vi brydes med en Mand, vi ikke kunne tage fat i, med En, som undslipper os, og som, idet han undslipper os, mere og mere bliver vor Herre; vi brydes med en Magt, som ligger udenfor os, og som vi ikke have noget Herredømme over.

Vi gaae videre frem, og da hedder det: „Men ligesaa oprigtigt som Hs. Majestæt Keiseren ønsker at see det danske Riges Rolighed og Belfærd snarest muligt besættet — ligesaa tillidsfuldt overlader Allerhøihsamme sig til det Haab, at den danske Regjering ved dens paa dette vigtige Maal rettede Bestræbelser ikke vil tilvende de Institutioner, som i Løbet af det sidste Aar ere blevne det egentlige Kongerige

Danmark tildeel, nogen ubelukkende Indflydelse, men at den vil tage de i det samlede Monarchie bestaaende Forhold til Udgangspunkt og stille sig det Formaal, at styrke deres indre Forbindelse til et Hele.

Troer man, at de, som have givet os denne Ubefaling og givet den i et Diebliff, hvor de fort efter gjorde os en stor Tjeneste, støttende sig paa det Haab, at vi ville holde vort Ord og sætte vor Regjering istand til at holde det, ville med Fornøielse see paa en Udsættelse af den her omhandlede Art? Troer man da ikke, at de ville være berettigede til at betragte det med den største Misnoie, og vinde vi Noget ved at paadrage os en Misnoie af denne Art? Er det værd at vise en saadan Trods for at sætte en Sag igjennem, som vi dog ikke naae en Time tidligere? Jeg skal ikke forfølge disse Citater længere (Hør! Hør!). Ja, jeg troer vist, at man maa raabe „Hør!“; thi det kan ikke være behageligt for dem, der raabe „Hør“, at have hørt det (Hør! Hør!), saa at det maa være dem hjært, at det er forbi (Ja!). Jeg indrømmer selv meget gjerne, at det ikke er underholdende, men at det er sørgeligt, at man her skal behøve at bringe det frem (Hør!). Man skalde have troet, at Enhver var kommen her saaledes opfyldt deraf, at deres Handlinger ogsaa bleve rettede derefter. Der er ingen Behagelighed i her at skulle udfolde for os selv og for den hele Verden en Svaghed, som vi ere nødte til at erkende (Hør!), ja, som vi hver Gang have været nødte til at erkende; men Tingen er der, den er en Virkelighed, som vi ikke kan banlyse med Ord. Vi gjøre Ret i at erindre det, at tie, handle og handle med Fornuft, saa vinde vi Styrke, idet vi vinde Anerkjendelse.

Retkælfse.

Nr. 98. Sp. 1457 f. o. L. 12 „Indførslen fra“
 I a s „Udførslen for Udlandet.“